

(Tässä runossani on vielä selvästi hiomista, joten toivoisin, että ehdottaisitte siihen muutoksia. Arvostelkaa rehellisesti, kiitos!) Katulapsi, mustahapsi olen laiha, ruma. Hyljeksitty, väheksytty, iholtani tumma. Äiti hylkäs', päälle sylkäs' mulle huutain näin: "Sinä kurja!" Ääni hurja ol' huutaessaan päin. Isä lätki, äiti jätti: niinpä yksin jäin. Kulkea aloin paljain jaloin ilman kenkiäin. Roskiksista likaisista ruuantähteet hain. Kiireen vilkkaa minä pilkkaa siitä kuulla sain. Taivaan alla tulon hallan kylmän aavistin. Kesä haipui, kauas vaipui aika lämpimin. Etsin suojaa, lämmön tuojaa luota kerrostalon. Ikkunoista avoimista näin mä kutsun valon. Huomas' talonmies, kulkuriksi ties', joten mut pois ajoi. Minä viluinen juoksin palellen paikkaan, jossa toi lämmön nuotio. Pois kylmän kuolio katos' jaloistain. Kaltaisein kohtasin viimein: pienen tytön vain. Lähestyimme, ystävästyimme vähä vähältä. Tulen lämmössä, nuotion ääressä katsoin läheltä toista tyttöä, joka sylissä piti kynttilää. Hän hymyili luottavaisesti kaunistu hymyään. Toistemme kanssa me talven asuimme. Raivokkaasti, toiveikkaasti elossa pysyimme. Turmiollisia houkutuksia rikkauden pakenin. Ystävyiden mä tärkeämpänä turhuuksia näin. Kasvoin vapaana, onnellisena kanssa ystäväin. Kuolon kahleilta, rikkaan valheilta turvaan silloin jäin. Tänä päivänä surun häivänä enää rinnassain tunnen muiston suojass' puiston kaukaisena vain.